TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Puhlished Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

JOHN VÄLIMÄKI, Editor & Manager

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

MYTTYYN MENI TÄMÄ YRITYS

Teräslakko on päättynyt, ilmotetaan lakkolaisten keskusvirastosta. Yleinen lakkokomitea ilmottaa, että lakko on päätetty jokapaikassa lopettaa sentähden, että rivit alkoivat niin pahasti kaikkialla harvenemaan että lakon voittamisesta ei ollut enää toivoa, joten asialle uskollisten pidättäminen pois työstä, olisi tullut vaan tarpeettomaksi kidutukseksi ja vaivaksi heille.

Monet tuhannet lakkolaiset ovat joutuneet yhtiöiden mustalle listalle ja eivät ehkä heti saa työtä. Näitä varten, ja niiden turvaamiseksi jotka muuten ovat lakon tähden joutuneet huonolle puolelle, pidetään paikallisunioiden konttoreja ja unioiden ruokakauppoja auki vielä noin kuukausi. Sitten ne täytyy sulkea, sillä teräsalueiila ei ole voitettu vapautta miehille kuulua unioon ja julkiseen union konttoriin ei niinollen kukaan uskaltaisi työssä ollessaan mennä.

Uudelleen järjestämistyö kyllä alotetaan heti, mutta edellämainitusta syystä sen täytyy olla "vapaassa maassa" maanalaista. Siihen paljon kehuttuun A. F. L:n kuuluminen, joka meille sosialisteille aina asetetaan malliksi, silloin kun tahdotaan sanoa minkälaisia meidän tulisi olla, on rikos mikä merkitsee työpaikan menettämistä ja hyvässä tapauksessa vankilaakin siinä osassa Amerikaa, missä kapitalismi vapaimmin ja täydellisemmin hallitsee, teräsalueilla. Porvarien malliuniokin on siis rikollinen järjestö siellä missä muita työväenjärjestöjä ei ole hävitettävänä. Sitä katsellaan samalla silmällä kun tuplajuuta lännellä, mikä todistaa meille että porvaristo ei välitä minkä järjestön kautta työväki asiaansa ajaa. Kaikki ovat yhtä "anarkistisia" ja pahoja, jos ne vaan porvariston etuja vahingoittavat.

Teräslakko on siis tälläkertaa virallisesti hävitty. Trusti ei mitään myöntänyt. Syyt häviöön ovat selvät. Silloin kun vaan hätäisesti, juuri muutamaa viikkoa ennen lakkoa hajanaisesti, kymmenistä eri kansallisuuksista muodostettu, satoja tuhansia käsittävä joukko, asetetaan sellaisen rosvojoukon tallattavaksi, hajotettavaksi ja pieksettäväksi kuin terästrustilla oli, ei pitkä-aikaisesta koossa pysymisestä voi olla toiveita. Ei varsinkaan kun otetaan huomioon, että yksin tavallisten työkokousten pitäminenkin, jossa kaikki juoksevat asiat olisi voitu käsitellä, oli kiellettyä ja että lakon saama rahallinen avustus oli niin pieni, ettei se läheskään riittänyt kunnollisen ruoka-avustuksen antamiseen ja että moni joutui sentähden kärsimään puutetta, voinut toivoa että kaikki ne erilaiset ainekset, mitä lakossa oli osallisena, olisivat voineet kuukausimääriä kestää ulkopuolella tulevia rajuja hyökkäyksiä.

Lakon murtuminen ei siis ole ihme. Ihmeellisempää oli sen kestävyys, että se näinkin pitkälle jatkui ja niin syvästi ehti vaikuttaa noiden laitosten tuotantoon ja yleensä elämään siellä, se oli paljon enempi kun voitiin odottaa. Se paremmin kuin mikään muu seikka todisti, että lakon tekemiseen oli voimakkaat syyt vaikuttamassa, että työläisten asema noissa laitoksissa oli niin kurja, että jokainen älysi ilman selitystä ja järjestöyhteyttäkin että parannuksia niihin olisi saatava.

Ja kun näin oli, ei lakon murtaminen väkivallan avulla, ole poistanut sitä mahdollisuutta, että lakko voi puhjeta uudelleen läheisessä tulevaisuudessa. Syy mikä tämän lakon synnytti on jäänyt sinne, se synnyttää uudelleen tyytymättömyyttä kuten ennenkin, vaikkapa niinkin olisi että lakon aikana olisi haaliittu tehtaisiin paljon uutta työvoimaa, joka ei ennestään noita seikkoja tuntenut.

Vaikka lakko onkin nimellisesti hävitty, on siitä todellisuudessa ollut hyötyä. Se on opettanut trustin työläisille ja trustille itselleen, että tämäkin ala, jota tähän saakka pidettiin mahdottomana järjestää edes siihenkään määrään että siellä voisi yleistä lakkoa syntyä, voidaan järjestää ja seisauttaa tarpeen tullen. Se opetti työläisiä tuntemaan oman voimansa suuruutta ja trustille ettei se mahtavuudestaan huolimatta kykene kaikkia määräämään mielensä mukaan.

Ulompana olevalle työväestölle se antoi taas uuden näytteen siitä miten työläisiä Amerikassa voidaan rusikoida ja polkea, riistää kaikki oikeudet, jopa henkikin, ainoastaan sentähden, että vaativat parempaa korvausta työstään. Kaikki se vaikuttaa edistävästi järjestymiseen muualla ja myöskin itse teräsalueella.

Mutta epäilyttävältä näyttää näin etäältäkin katsoen, tuleeko terästeollisuuden työvki enää yrittämään uudelleen järjestymistä A. F. L:n ohjauksen alaisena. Kuuluu pahoja ääniä lakkolaisten puolelta, että tuon suuren järjestön johtava aines on parhaassakin tapauksessa antanut vaan puolinaisen avun sekä aineellisesti että moraalisesti heille, ja myöskin valitetaan että monessa tapauksessa on apu, johon he olisivat olleet oikeutettuja, jäänyt kokonaan antamatta. Heti lakon alussa oli nähtävissä, että liiton johtavat virkailijat joutuivat enempi joukkojen pakottamana, kuin omasta halustaan, myöntämään työläisten lakkoaikeisiin. Aika mahdollisesti oli lakolle sopimaton. Mutta eivät hän nuo virkailijat kaikien sopivimmalla ajalla ainakaan olleet sanoneet terästyöläisille, että nyt olisi otettava mitä te tarvitsette. Niin ettei heillä ollut syytä valittaa jos työläisten valitsema aika oli sopimaton. Kun trusti siihen vielä pakottamalla pakotti, erottelemalla tuhansittain järjestöjen jäseniä, olisi pitänyt keskittää kaikki voimat lakon voittamiseksi. Sitä ei ole tehty. Yksin vapaamieliset porvarilehdet, kuten The Nation, New Yorkissa, jotka ovat sen kulkua läheltä seuranneet, sanovat A. F. L:n laiminlyöneen velvollisuutensa lakon suhteen varsin tuomittavalla tavalla.

Se tietysti vaikuttaa katkeroittavasti hävinneisiin lakkolaisiin. Se katkeruus tulee ajanoloon vielä sitäkin suuremmaksi sentähden, että noiden lakkolaisten joukossa oli paljon aineksia, jotka jo ennestään epäilivät A. F. L:n kykeneväisyyttä, nykyisellään johtaa tällaista teollisuuslakkoa. Nyt heille on tullut todistus siitä ja ei tarvitse peljätä etteikö sitä ulkoapäin myöskin vahvistettaisi.

Näinollen teräslakko on samalla taas tullut yhdeksi uudeksi vahvaksi todistajaksi siitä, että Amerikan unionistinen liike tarvitsee kipeästi perinpohjaista uudistamista, uudelleen järjestämistä päältä pohjaan saakka, niin periaatteissa kuin menettelytavoissakin, niin hengeltään kuin muodoltaankin. Ja ellei se tähän kykene, ellei se hetken tarpeen mukaan osaa uudistautua, niin kukaan ei voi estää I. W. W:n kehittymistä sen rinnalle, muuttumasta muutamien kuleksivien työläisten aina liikkeellä olevasta delikeittijoukosta todelliseksi taloudelliseksi voimaksi. Etenkin sellaisilla suurteollisuuden aloilla kuin on terästeollisuus on sen nouseminen taattua, ellei ammattiunionistinen liike hyväksy uutta ohjelmaa itselleen. Me emme ole I. W. W:n ihailijoita, mutta me sanomme tämän tosiasian osottaaksemme, että porvaristo, tällä kertaa terästrusti, koettaessaan ehkäistä työväenliikkeen kehittymistä radikalisuuteen, sysää sitä vastustuksellaan sinne nopeammin kuin se omasta halustaan kulkisikaan.

Jos teräsmyllyillä tästälähtien aletaan saarnailemaan tuplajuun saboteesioppeja joka loukossa, niin kutka siihen ovat syyllisiä, agitaattorit vaiko terästrustin herrat, jotka eivät edes Gompersillekaan antaneet puheenvuoroa, pitäen häntä liian radikaalisena.

Mutta uuden järjestön syntyminen vaikkapa se perustuisikin trustille vaarallisimmille opeille, tulisi ainakin aluksi tuottamaan aikatavalla erimielisyyksiä työläisten keskuudessa ja sitä tietysti trustiherrat toivovatkin. He saattavat käyttää tuplajuuta yhtä hyvin kuin Gompersiakin suunnitelmainsa edistäjänä. Sanoihan nykyisen lakonkin aikana yksi Minnesotassa olevien trustin kaivosten supidentti, kun kysyttiin josko kaivantomiehet yhtyvät yleislakkoon, että "eivät meidän miehet yhdy siihen. He kuuluvat I. W. W:n, eivätkä niinollen kannata A. F. L:n lakkoja." Herroilla siis oli tieto näiden kahden järjestön välisistä suhteista täydellisesti ja tuon supidentin lausunto toteutui. Kaivantomiehet eivät ottaneet osaa tähän lakkoon, niin paljon kuin tuplajuu yleislakkoa saarnaakin. Siksi kai he sallivat ja haluavat kilpailevan järjestön syntymistä. Mutta ajanoloon saattaa sekin käydä vaaraksi. Ainaisesti eivät korporatsionit voi työväestöä keskinäisten riitainsakaan kautta hallita.

MITÄ LUSKERIT MEILLE LUPAAVAT

Joitakin viikkoja takaperin palasi New Yorkin valtion senaattori, Lusk, Europasta, missä hän on ollut tutkimassa radikaalisten liikkeiden toimintaa siellä. Hän sanoi huomanneensa, että bolshevismi tekee pahaa jälkeä siellä kuten täälläkin. Työläiset ovat joka maassa tyytymättömiä ja virkaherrat, joiden kanssa hän oli puhellut, olivat yleensä olleet sitä mieltä, että ennemmin tai myöhemmin täytyy näille kapinoitsijoille ruveta antamaan rautaa sielläkin. Mutta nykyisin sanoo Lusk siellä huomatun edullisemmaksi harjottaa vasta-akitatsionia bolshevikeja vastaan. Porvarilliset ainekset ovat perustaneet runsaasti suuria ja rahakkaita ykdistyksiä jotka palkkaavat nykyisiä oloja ja nykyistä järjestelmää puolustavia puhujia ja kirjottajia jotka ottavat työläisten keskuudessa kokouksissa ja sanomalehtien palstoilla vastustaakseen kapinallisten esityksiä.

Tämän sanoi Lusk monin paikoin tuottavan hyviä tuloksia. Se on huomattavasti ehkäissyt tämän liikkeen edistystä varsinkin Ranskassa ja Englannissa.

Samallaisiin toimenpiteisiin olisi Luskin mielestä ryhdyttävä täällä, sillä suurin osa ulkomaalaisista työläisistä lankeaa bolshevikien ansaan sentähden että he ovat niin tietämättömiä amerikalaisten laitosten hyvyydestä, eikä ole muita jotka heitä opettaisivat, kuin ovelat ja hyvin tehtäväänsä kouluuntuneet akitaattorit. Sentähden pitäisi ottaa vieraskielisten lehdet amerikalaisten yhdistysten haltuun, palkata niihin oppineita ja taitavia amerikalaishenkisiä kirjottajia ja sitten laittaa puhujia myöskin vieraskielisten keskuuteen, jotka kumoaisivat akitaattorien valheet.

Tällä tapaa jutteli tämä pääluskeri. Heti perään meille tulikin uutinen New Yorkista, jossa sanotaan että maan suurimmat rahalaitokset ovat ottaneet kontrollivallan vieraskielisten porvarilehtien uutis- ja ilmotusten välittäjäliitossa. Tämän kautta siis alkaa akitatsionityö ulkomaalaisten keskuudessa. Trustit määräävät mitä ulkomaalaiset lehdet saavat kirjottaa ja mitä ei. Aluksi käytetään vaikuttimena lehtiin nähden hyvähintaisia ilmotuksia. Niitä saa vaan se joka antautuu herrojen suukappaleeksi. Uppiniskaisimpia lehtiä ostetaan suorastaan ja annetaan sitten tietysti jonkun korporatsionin juoksupojan hoidettavaksi, kuten meillä suomalaisillakin on jo paikotellen nähtävissä ja lopuksi yritetään sellaisilta vieraskielisiltä lehdiltä, jotka eivät tuon trustitahdin mukaan ala tanssimaan, paperin saanti kokonaan. Siten jäisi trustien lehdet yksinvaltiaaksi. Toinen puoli ei saisi ollenkaan sanavuoroa ja siten tulisi "totuus" paremmin selville, "akitattorien valheet" kumottua. "Sananvapauskin" olisi täydellinen. Saisi kiitellä trustien menettelyä niin hyvästi kun vaan osaisi.

Trustiherroja siis alkaa pelottamaan ettei karkotuksilla saakaan tyytymättömyyttä loppumaan, koska tämänlaisiin toimenpiteisiin turvautuvat. Miten he tässä lähetystyössään meidän pakanain keskuudessa sitten tulevat myöhemmin onnistumaan, sen kai kokemus parhaiten näyttänee. Luultavaa kuitenkin on että heidän sanomalehtiensä menekki ja kysyntä ei tule kovin suureksi kasvamaan, ei vaikka sitä koetettaisiin silläkin tavalla edistää kuin täällä jo koetetaan esimerkiksi Astoriassa ilmestyvää suomalaista neljän ällän lehteä levittää joillakin kämpillä, pakottaa miehet sitä työnsä menettämisen uhalla tilaamaan. Päinvastoin, sellainen, jota pakolla tukitaan, panee jokaisen työläisen ajattelemaan, mitähän tuolla oikein tarkotetaan ja tutkimus pian selvittää mikä on tarkotus. Ilmestymisoikeuden riistäminen radikaalisilta lehdiltä taas merkitsee tietysti ainoastaan samaa mitä se on ennenkin merkinnyt: niitä on sitten painettava ja levitettävä salaisesti. Tämän maan porvaristo näyttää unhottaneen, että nämä ulkomaalaiset tulevat maista joissa on vuosikymmeniä toimitettu työväenkirjallisuutta vastoin hallitusten kieltoa. Jos se täällläkin siihen pakotetaan, osaavat ulkomaalaiset sen taidon jo ennestään niin hyvästi ettei sitä nuuskijat täällä voi lopettaa, koska siihen ei ole mustimpien Europan hallitustenkaan voimat riittäneet. Paperin puutteenkin ne kyllä osaavat välttää. Niin ettei porvaristo pakkotoimenpiteilläkään muuta hyödy kuin sen, että akitatsioni tulee olemaan tuimempaa luonteeltaan jos se salaiseksi pakkokeinoilla tehdään.

PALKKOJEN ALENTAMINEN

Ei ole epäilemistäkään siitä etteikö länsirannikon porvaristo koettaisi tämän talven ajalla varustautua niin, että se voisi ensi kevännä, töiden uudestaan avauduttua laskea palkkoja. Joka kaupungissa järjestyvät tehtailijat ja muut työnteettäjät omiin liittoihinsa, jotka tekevät voitavansa murtaakseen unioiden rivit talven ajalla niin ettei vastustus keväällä niiden puolelta olisi kovin suuri. Eivätkä työnantajat tyydy ainoastaan siihen, että ne järjestäsivät omat miehensä. Ne tekevät voitavansa saattaakseen kaikki kauppiasten yhdistykset ja muut porvarijärjestöt, sadan prosentin amerikalaisuuden nimessä puuhiensa taakse. ..Niin tehdään Seattlessa, Portlandissa ja Friscossa ja vieläpä pienempien kaupunkienkin porvaristo yrittää matkia isompien tapoja.

Seattlessa ovat unionistit saaneet käsiinsä joitakin heidän lentolehtisiään, jotka kyllin selvästi osottavat näiden järjestöjen tarkotuksen. Paitsi sitä, että niissä punasia kehotetaan suorastaan murhaamaan, on niissä lausuttu julki suunnitelmia jotka selvästi osottavat että laaja palkkojen alentaminen tulee olemaan päättäjäisenä tämän talven ajalla tehdylle punasten vainolle.

Työpäivää tekisi herrain myöskin kovasti mieli pidentää kymmentuntiseksi. Metsä- ja myllyherrat varsinkin tätä haluavat ja he kai sitä tulevatkin ensiksi yrittämään neljän älläsä avulla, jota nyt siltä varalta koetetaan pakkokeinoilla ja sellaisella akitationilla kuin on esim. mainitun liiton suomenkielisen lehdenkin perustaminen Astoriaan. Paikotellen ovat myllyherrat nyt jo keskellä talvea ryhtyneet tarjoamaan kymmentuntista työpäivää, pienen palkankorotuksen kanssa. Tuo palkankorotus tietysti näpättäisiin pois, niinpian kun kymmentuntinen päivä saataisiin vakiintumaan.

Sellaisia ovat herrain aikeet nykyisin ja se heitä niin suuresti kannustaa hyökkäämään "punasten" kimppuun, sillä tiedettyä on että punaset ne tuollasia hommia enimmän ja tehokkaimmin vastustaisivat.

Parhainta olisi punasten jahtaaminen toimittaa kuitenkin pienemmällä melulla, sillä sellaisella pauhinalla mitä siitä nykyisin pidetään, herätetään pian nukkuvatkin näkemään että ryöväreitä on liikkeellä.

HE OVAT KANSAINVÄLISIÄ.

W. L. Clark, Seattlesta, on tehnyt kongressille syytöksen, että Canadan rautateillä on vakituiset edustajansa Yhdysvaltain pääkaupungissa ja kahdeksan valtion pääkaupungeissa, jotka ajavat Canadan rautateiden etuja, milloin lainlaadinta niitä koskee.

Clark, joka on länsirannikon suurimman laivayhtiön presidentti, on tästä pahoillaan, pitäen sopimattomana sitä, että toisten maiden pääoman edustajat tällä tavoin valvovat etujaan täkäläisten lainlaatijakuntain eteisissä. Mutta siinä ei pitäisi olla mitään pahottelemista. Yhdysvaltain rautatieyhtiöillä on samaten edustajat Canadan ja Englanninkin parlamenteissa. Yhdysvaltain kapitalisteilla on rahoja kiinnitettynä canadalaisiin yhtiöihin ja englantilaisilla taas täkäläisiin. Miksi eivät he siis saisi huolehtia omaisuutensa eduista, jos kerran kapitalistista järjestelmää ylläpidetään. Oikeastaan pitäisi heille virallisesti antaakin tuo edustus, jakaa kongressimiesten ja parlamenttien paikat rautateiden, terästrustin, y. m. kesken niin, että heillä kullakin olisi oma osansa, sillä heidän käsissään nuo edustus- ja hallinnolliset laitokset kuitenkin ovat ja pysyvät niin kauvan kuin työväki heidän "hyviä miehiään" niihin äänestää.

Nykyisessä valinta-tavassa on se paha puoli että trustien pitää joka toinen vuosi kuluttaa tarpeettomasti liian paljon rahaa ja pitää kymmeniä tuhansia puhujia, sanomalehtimiehiä ja pappeja työssä, osottaakseen äänestäjille kuka heidän miehistään parhain on. Parisataa miljoneeria voisi koko jutun ratkaista paljon paremmin ja pienemmillä kustannuksilla.

HETKEN VAATIMUKSIA JYRKENNETÄÄN ENGLANNISSA

Pari viikkoa takaperin hyväksyi Brittiläisen sosialistipuoluen toimeenpaneva komitea puolueelle "taisteluohjelman", jossa pääpyrkimyksenä on kaikkien ammattiliittojen yhdistäminen "Yhdeksi Isoksi Unioksi", ja lähimpinä vaatimuksina yleinen kuuden tunnin työpäivä ja 30 shillingin päiväpalkka.

Valtiota vaaditaan sosialisoimaan kaikki trustiutuneet teollisuusalat, ennenkaikkea kaivannot.

Komitea hyväksyessään ohjelmansa, lausui että mieliala Englannin työväen keskuudessa on nopeasti kehittymässä sellaiseksi, että tämänlaisten vaatimusten toteuttaminen on mahdollista. Täytyisi vaan työväen järjestöjen taholta enempi painostaa ja keskittää työväen ajatuksia näiden erikoisvaatimusten toteuttamiseen.

Samalla lausui komitea olevansa sitä mieltä, että sosialistisen liikkeen olisi painostettava niäden taloudellisten parannusten ratkaisua ennenkaikkea, sillä taloudellisen aseman parannuttua voimistuu työväki henkisesti ja tulee niinollen kykenevämmäksi ottamaan vastaan vallan ja täyttämään tehtävänsä, minkä historia on sille määrännyt.

Arvellaan, että työväenpuolue tulee myöskin asettamaan kuuden tunnin päivän ensimäisten vaatimustensa joukkoon piakkoin tulevassa kokouksessaan.

VAARA JOTA EI TYÖLÄISEN TARVITSE PELÄTÄ.

Porvarillisissa päivälehdissä ilmotetaan, että nykyisin on liikkeellä paljon vääriä sadan dollarin seteleitä. Pankkimiehet ja muut suurliikemiehet ovat tämän johdosta olleet kovin huolissaan, sillä setelit kuuluvat olevan niin hyvästi tehtyjä että äkkiä katsoen ei parhainkaan pankkimies huomaa niitä erottaa oikeasta.

Kaikki vaarat tavallisesti uhkaavat työläistä pahimmin, esimerkiksi väärä rahakin jää hänen vahingokseen, joka huonoimpana rahan tuntijana sen aina saa pysyväisesti itselleen, mutta tällä kertaa on tämä kehuttu rahakausi, jolloin muutamilla sanotaan olevan liiaksi rahaa, pelastanut hänet vaarasta, sillä että sadan dollarin seteliä tuskin yksi tuhannesta työläisestä näkee omanaan.

Tehdastyöläisten ja talonpoikien asema Neuvosto-Venäjällä

Kirj. prof. W. T. Goode.

Kaksi kysymystä on paljon askarruttanut neuvostohallitusta. Nuo kysymykset, tehdastyöläisten asema sekä kysymys maasta ja talonpojista, muodostavat Venäjän elämän liikevoiman, ovat tärkeimmät kaikkia yhteiskunnallisia ja hallituskysymyksiä. Tarkotuksellisesti jätin näiden kysymysten käsittelyn viimeiseksi toivoen sitä ennen saavani haltuuni paperini voidakseni tarkastaa niitä teknillisiä yksityiskohtia, joiden tuntemista näiden kysymysten arvostelu edellyttää. Mutta kun muistiinpanojani ei ole minulle vielä luovutettu, täytyy minun käsitellä näitä kysymyksiä enemmän ylimalkaisessa muodossa, antaa hajanaisia viittauksia tavasta, jolla näitä kysymyksiä on koetettu ratkaista ja arvostella näitä ratkaisuyrityksiä tekemieni havaintojen mukaan.

Bolshevikien keskeisimpiä oppeja on oppi työnteosta. Jokainen työhön kykenevä henkilö on aina 60 ikävuoteensa asti velvollinen tekemään jotain valtiolle hyödyllistä työtä. Tämä seikka on herättänyt katkeraa vihamielisyyttä neuvostovaltaa kohtaan niissä henkilöissä, jotka vanhan järjestelmän aikana elelivät mitään työtä tekemättä ja ottamatta lainkaan huomioon sitä tosiasiaa, että joidenkin täytyi hankkia ne varat, joilla he elivät. Valtiossa, joka nyt jo on suuri työnantaja ja joka pyrkii tulla ainoaksi löytyväksi, tämä oppi siis merkitsee sitä, että valtio itse tarkkaa työnteon jakoa. Tähän vuorostaan sisältyy se, että työntekijät menettävät paljon vapauttaan, koskapa valtiokoneisto järjestää heidän työnsä ja tarkkailee sen suorittamista. Tavalla, jolla tätä tarkkailua hoidetaan, on suunnaton vaikutus. Puuttuuko tämä tarkkailu harkitusti tai häikäilemättömästi yksityiseen vapauteen, siitä riippuu pidetäänkö sitä ikävänä sekaantumisena asiaan tai pelkkänä tyranniutena. Korkeat palkat ja enennetyt vapaa-ajat eivät hävitä tällaisia mielipiteitä. Tarkkailu onkin herättänyt vihamielisyyttä työntekijöiden joukossa. Tämän ymmärtää helposti kun ottaa senkin huomioon, että suuri osa työmiehiä ei ole kommunisteja.

Huolimatta siitä tosiasiasta, että lakkoja pidetään tarpeettomina ja ovat luvattomia, niitä kuitenkin tapahtuu. Mutta ne rajottuvat vähimpään määräänsä sen kautta, että ammatilliset liitot ovat järjestyneet koko teollisuusaloja käsittäviksi. Siten kaikki ne ammatit, jotka sisältyvät johonkin teollisuuden haaraan, esim. metalliteollisuuteen tai kutomateollisuuteen, ovat järjestyneet yhdeksi liitoksi, ja tämä ehkäisee koko alueita käsittävät lakot. Lakko jossakin myllyssä tai tehtaassa ei välttämättä aiheuta lakkoa toisessa tehtaassa. Mutta päävipusin teollisuuden hallinnassa on työläisten pysyvä edustus alkaen yksityisistä liikekomiteoista aina ammatillisten liittojen komiteoihin ja ylimpään taloudellisen valvonnan neuvostoon — työläisten parlamenttiin asti. Työmiehet ottavat siten suoranaisesti osaa kaikkeen heitä koskevaan järjestelyyn. Jos tämä järjestelmä olisi syntynyt vapaan yhteenliittymisen perusteella, olisi se itse asiassa osuustoiminnan apotesi.

Työpäivä on kahdeksantuntinen paitsi niissä ammateissa, jotka ovat terveydelle vahingollisia. 16—18 ikävuosien välillä on työpäivä kuusituntinen. Kaksi tuntia on käytettävä opintoihin ja maksetaan niiltä palkka. Toinen huomattava piirre on oikeus kuukauden lomaan vuodessa täydellä palkalla. Koko kuukauden loma on kuitenkin tähän asti sota-ajan vuoksi annettu ainoastaan työläisille, jotka työskentelevät vaarallisissa ammateissa. Muiden työläisten loma-ajan pituus on ollut kaksi viikkoa. 60-vuotiaana työmies siirretään eläkkeelle täydellä palkalla. Jos joku tulee raajarikoksi tai työkyvyttömäksi, niin komitea harkitsee työkyvyttömyyden määrän ja myöntää hänelle senmukaisesti vapautusta työstä.

Asteettainen palkkatariffi.

Venäjän neuvostotasavalta ei ole toteuttanut sitä sosialistisen valtion aatetta, että kaikki olisivat samalla tasolla ja nauttisivat samanlaista palkkaa. Kaikki ammatit poikkeuksetta ovat sijoitetut määrättyihin luokkiin kuuluviksi ja jokaisella luokalla on oma huolellisesti säännöstelty palkka-asteikkonsa. Näiden laatiminen on vaatinut aivan uskomattoman työn. Ammatilliset liitot ovat pitäneet siitä huolta ja näitä tariffeja on säännöllisesti tarkistettu. Palkat vaihtelevat 600 ruplasta 3,000 ruplaan kuussa, mutta eräässä tarkistuksessa korotettiin ne 1 p:stä syyskuuta 1,200 ruplasta alimmassa asteessa 4,000 ruplaan korkeimmassa. Tämäkään ei ole korkein mahdollinen määrä. Kun on kysymyksessä joku erittäin tarpeellinen spesialisti voi komissaareista valittu komitea asiaa tiedusteltuaan määrätä maksettavaksi suuremmankin palkan. Mutta sellaisissa tapauksissa ratkaisee asian tärkeys ja yleisen hyödyn näkökanta. Ollessani Venäjällä sai Lenin palkkaa 2,000 ruplaa kuussa. Tästä on vielä pitkä matka aikaisemmankin tariffin korkeimpaan määrään.

Mikään syy ei pakota työmiestä jäämään sille palkkatasolle, jossa hän tariffin mukaan on. Myymällä vapaa-aikaansa kehittyäkseen ammatissaan hän voi päästä eteenpäin. Minulle vakuutettiin, että monet pääsevät siten pitkälle. Vieläpä kerrottiin, että valittaessa työläisiä eri komiteoihin koetetaan saada parhaat miehet valituiksi ja siten pystyvimmän älyt joutuvat etupäähän. Jos tämä pitää paikkansa, on se koko järjestelmälle kunniaksi. Joissakin tapauksissa jouduin tekemisiin miesten kanssa, jotka heidän toverinsa olivat aluksi valinneet johonkin työläisten komiteaan. Täällä he olivat osottaneet mihin pystyivät ja olivat vähitellen kohonneet aina ylimmän neuvoston jäseniksi.

Jokaisessa työpajassa ja tehtaassa työläiset valitsevat komitean, joka nykyään pääasiassa valvoo työoloja, terveydellisiä seikkoja, töiden järjestelyä ja sen semmoista. Samaan teollisuuden haaraan kuuluvat tehtaat ovat liitetyt trusteiksi, joilla kullakin on oma työläisten, teknikkojen ja ammatillisen liiton edustajista kokoonpantu komiteansa. Nämä pitävät huolta koko trustia koskevista liiketoimista, antavat töitä koskevia määräyksiä, jakavat raaka-aineita eri tehtaille ja valvovat jokaisen trustiin kuuluvan tehtaan rahallista asemaa. Jokaisessa tehtaassa on lisäksi johtava komitea, jossa määräysvalta on tehtaan johdon ja teknikkojen käsissä. Tämä asioiden järjestys on nykypäiviltä. Aikaisemmin vei vallan muutos teollisuuden kaoottiseen tilaan. Tuotantomäärä aleni hirvittävän vähiin ja kuri hävisi. Vasta enemmän kuin vuoden kokeilujen jälkeen on päästy nykyiseen verrattain hyvään tulokseen. Teollisuuden kohottaminen rappiotilastaan vastaa täysin Krassinin suurtyötä rautateiden kuntoon panemisessa.

Eri teollisuuden haarat ovat todellakin toiminnassa. Useita tehtaita on kyllä suljettu ja toisissa valmistetaan sotatarpeita, mutta sangen useat toimivat enemmän tai vähemmän täydellisesti ja tavaroita valmistetaan. Raaka-aineiden puute on aiheuttanut keksintöjä. Puuvillatehtaat esim. käyttävät raaka-aineenaan sopivan lyhyiksi leikattuja pellavakuituja. Tuottoisia asemapaikkoja on rakennettu polttoturpeen hankkimiseksi korvaamaan rajattomassa määrässä hiilien ja öljyn puutetta sekä vaikeata puunhankintaa. Eräs asia näyttää varmalta: pitkäaikainen sotatilanne on opettanut venäläisiä auttamaan itse itseään, tai käyttääksemme erään tehtaan johtajan sanoja, "meidän on täytynyt oppia paljon sellaista, mitä koskaan emme tule unohtamaan".

Kansallistutetut yksityisten hallussa olevat teollisuudenhaarat toimivat rinnakkain. Säännöstellyt tariffit ovat kommunismin kieltämistä. Olosuhteet ovat taaskin osottautuneet bolshevikeille liian voimakkaiksi. Yksilöllinen vapaus on hävinnyt. Oppi työstä työnteon ja sen tuloksien jako ovat pitäneet tästä huolen. Mutta on myönnettävä, että sikäläinen järjestelmä on joltisellakin menestyksellä työskennellyt. Sillä onkin luja tuki kommunistimielisissä työmiehissä. Nämä ovat parhaimpia ja älykkäimpiä työläisiä, kuten omasta henkilökohtaisesta kokemuksestani tiedän.

Osuustoiminnallinen maanviljelys.

Maakysymyskin on käynyt useiden vaiheiden läpi maaliskuun vallankumouksen jälkeen. Ennen Kerenskin hallituksen kukistumista olivat talonpojat ruveneet ottamaan maata haltuunsa ja bolshevikeilla, jotka lupasivat talonpojille tukea maan saannissa, oli tehtävänä ainoastaan järjestellä jo tapahtunut tosiasia. Suuret tilukset pakkoluovutettiin, maat mitattiin ja jaettiin sellaisten talonpoikien kesken, joilla joko ei ollut maata tai oli liian vähän. Tässäkin otettiin käytäntöön oppi työnteosta. Kenellekään ei annettu enempää maata kuin mitä itse perheineen voi viljellä. Mutta tällaisten pienten viljelysten haittoja koetettiin voittaa järjestämällä maakommuuneja, joissa yhteistoiminnassa tapahtuvan maanviljelyksen edut asetettiin talonpoikien nähtäväksi ja heidän seurattavakseen. Lisäksi järjestettin ylt'ympäri maata noin 600 siemenviljan y.m. jalostusasemaa. Näiden tulokset jätettiin vapaasti talonpoikien käytettäväksi. Omin silmin olen nähnyt talonpoikien alkavan niitä käyttää.

Entisten tilanomistajien erikoisviljelmät, jotka usein olivat hyvin hoidetut, pidätettiin joko kokeiluasemiksi tai erikoisiksi malliviljelystiloiksi. Täytyy myöntää, että maan pakkoluovutuksen jälkeen maata näytään ryhtyvän viljelemään hyvin. Paljon onkin tehty talonpoikaisluokan tyydyttämiseksi, ohjaamiseksi ja kohottamiseksi.

Mutta kaiken ohella on myös tällaisten parannustoimenpiteiden valtiollista vaikutusta työläisiin ja talonpoikiin pidetty silmällä. Lyhentämällä työaikaa, korottamalla palkkoja ja valmistamalla tilaisuuksia vapaa-aikojen edulliseen käyttöön on koetettu saada tehdastyöläisistä tukeva selkänoja bolshevismille. Maan jakaminen maattomille talonpojille on saanut köyhim-